

Utolsó tánc

Most roppannak a roppant eresztékek;
 Most bomlanak a bárgyú babonák.
 Vágják már, vágják a szent kések
 a zabolát, a zabolát.
 Retteg a hajcsár; megfordult a csorda;
 Papok, poéták, fel az oltárookra.
 Zúgjen a völgy és minden bús halom:
 Forradalom,
 Téged szomjaztunk eleitől fogva.

Tealád ágyaz minden vércsatorna,
 Könnymosta árok, verejték-folyó;
 Penészes góg, úri tivornya,
 Pince-salak, nyomor-kozó;
 Tealád ágyaz minden arany-trágya,
 Valahol gyűlik gyűlölt garmadába —
 Te kelsz belőle fényel gazdagon;
 Forradalom,
 Nyomornak és fénynek lánghajú leánya.

Akit te ölelsz — elsápad a zsarnok;
 Dúsak erében megdermed a vér.
 Tárnák mélyén hozsánna harsog:
 Trónjára a nép visszatér.
 Bújik a hajcsár, ostort fog a csorda;
 Nyomor és dőség most indul birokra.
 Forr a harag már minden kablánon,
 Forradalom,
 Te fütöd, Isten égő csipkebokra.

Szent arcod előtt leborulok térdre —
 Távoli nép bús, keserű fia.
 Ūri herék sok rab cselédje
 Jajgat bennem, mert rád kell várnia;
 Rád, akít oly rég elnyomott az álom
 (Ūri beléndek altatott és mákot)
 S most ébredsz frissen és fiatalon
 Forradalom —
 S végigtáncolsz a vérszagú világon.

(Krasznnojarszk, 1917. március 22)